

Spet kllice nas vencani maj

Urednikove misli

DOMOVINSKI MESEC MAJ z vso svojo lepoto prebujajočega se in cvetočega življenja in jesenski maj našega avstralskega domovališča, kjer so v Melbournu danes, 7. maja 2002, namerili 28,1 stopinj Celzija – od leta 1905 najtoplejši dan vseh teh let (prim. The Age, 9. maj 2002, stran 5) in kjer je jesen zaradi mnogih evropskih dreves še posebej barvita. Maj v takšnih ali drugačnih barvah pomladi ali jeseni je Marijin mesec, praznik Matere in z materinskim dnevom praznik naših mater.

Prvi dan majnika je godoval sveti Jožef Delavec, 3. maja apostola Filip in Jakob, ko je godoval naš pater Filip v Sydneyu, 4. maja je godoval zelo češčen svetnik sveti Florjan (Cvetko). Molitvi angelovemu češčanju so mama zvečer vedno dodali še en Očenaš na čast svetemu Florjanu, da bi nas varoval časnega in večnega ognja. Na dan zmage, 9. maja, je bil praznik Gospodovega vnebohoda. V nedeljo, 19. maja, so binkošti. V Sydneyu bo pater Valerijan obhajal zlato mašo. Na binkoštni ponedeljek goduje Marija, Mati Cerkve. V petek, 24. maja, je praznik Marije Pomagaj in na zadnji dan majnika je praznik obiskanja Device Marije.

Na mogočnem mednarodnem evharističnem kongresu v Philadelphiji v Združenih državah Amerike je leta 1976 sedemsto slovenskih udeležencev iz domovine, zamejstva in različnih krajev sveta sprejelo tale slovesni sklep:

Vsako leto, na predvečer praznika Marije z Brezij, ki varuje slovenski narod in slovenska izročila v svetu, to je 23. maja zvečer, bomo v svojih domovih prižgali sveče in preživeli večer v mislih na krščanska izročila, ki so stoletja vodila naš rod v domovini in oblikujejo danes nas v svetu in po nas narode, med katerimi živimo. Vabimo Slovence v domovini in vse rojake slovenskega izročila v svetu, da se nam pridružijo.

Prižgimo ta večer ali pa kateri drugi dan v tem Marijinem mesecu majniku svečko pred Marijino podobo z molitvijo za nas same, našo družino, naš narod, obe domovini, za mir v svetu.

Tako je ta mesec res nekako praznični mesec in še posebej Marijin mesec. Marija Pomočnica kristjanov ali na kratko Marija Pomagaj je Kraljica slovenskega naroda pa tudi zavetnica Avstralije. Naj majske Misli prinesejo v Vaše domove vonj šmarnic!

Posebno Marijino pobožnost v maju imenujemo šmarnice. Letošnje šmarnice so posvečene božjemu služabniku Antonu Vovku, ljubljanskemu nadškofu, ki so ga leta 1952, ko je šel v mojo župnijo Stopiče, na vlaku pred Novim mestom polili z bencinom in zažgali. Bil je zares mučenec vere in teptane Cerkve na Slovenskem. Ljudje so mi povedali, kako klavarno so končali požigalci – tudi tako, da se je v prometni nesreči vžgal avto in je nekdanji požigalec dobil nad 70%

opekline in preživel ter s tem moral živeti. In vsi okoli njega so vedeli, kje je bil in kaj je delal 20. januarja 1952.

Požigalci svetega in slovenskega so bili spet na delu. V noči od petka, 5. aprila, na soboto, 6. aprila 2002, so zažgali znameniti križ v Strunjanu. Menda so umetniki in študentje. Umetnost pepela in prihodnjost ognja? Se bo s tem sprijaznil moj narod? V ognju groze plapolam! (Balantič).

Bog nam daj zdrave pameti in srčnosti, da bi mogli spoznavati in živeti veliko modrost, ki jo je zapisal naš največji pisatelj Ivan Cankar: »Zakaj ljubezen je ena sama in nerazdeljiva in v en sam kratek utrip srca je stisnjeno vse: Mati, domovina, Bog!« Samo s tem utripom se bo dalo živeti in preživeti. Zato ima vedno močnejše sporočilo slovenska sinoda Izberi življenje. Njeni sklepni dokumenti bodo slovesno razglašeni v Marijinem narodnem svetišču na Brezjah v soboto pred binkoštnim praznikom, 18. maja 2002.

In sedaj še nekaj besed z upravnikove mize. Hvala za vse plačane naročnine in darove v Sklad p. Bernarda. Misijonarka Marija se je potrudila in naredila seznam vseh, ki ste do 10. maja 2002 vplačali naročnino in darovali v Sklad ali kakšne druge dobre namene.

Mary, Help of Christians, zaveznica Avstralije. Ta njen kip iz 19. stoletja je v kapeli Presvetega Srca v sydneyski katedrali.

Tako bi morali tokrat pregledati in nas opozoriti, če kakšnega

plačila ali daru ni vpisanega. Pri Vašem naslovu pa najdete podatek o plačani naročnini do konca leta, ki je zapisano, kot na primer: Exp.: 2002. To pomeni, da je naročnina plačana do konca leta 2002. Poglejte torej na ovojnico Misli, kjer je ob naslovu podatek, do konca katerega leta imate Misli plačane. In če se kaj ne ujema z Vašimi podatki ali so netočnosti pri naslovu, nam prosim, sporočite. Hvala, ker ostajate z Mislimi. S kakšno muko je potrebno v izseljenstvu ohranjati dediščino materine besede in kulture, je v prejšnjih Mislih lepo zapisal dr. Edi Gobec (Misli, april 2002, stran 28). In z žalostjo v srcu sem bral besede urednice Glasa Slovenije, da bo prihodnje leto maja ob deseti obletnici izhajanja prenehal v tiskani obliki izhajati Glas Slovenije. Z vsakim odhodom je Slovenije manj. Izrekam priznanje in zahvalo za veliko in požrtvovalno delo urednici gospe Stanki Gregorič in upravniku gospodu Florjanu Auserju.

Šmarnični pozdrav iz Melbourn z vzklikom Marija Pomagaj – prosi za nas! Bog živi!

p. Ciril A. Božič OFM

Brezjanska milostna podoba Marije Pomagaj, ki jo je po zaobljubi leta 1814 naslikal kranjski slikar Leopold Layer in jo je 1. septembra 1907 škof dr. Anton Bonaventura Jeglič okronal za Kraljico Slovencev.

O, MARIJA PRI NOVI ŠTIFTI

p. Niko Žvokelj

Mesec maj tako drugačen od mesecev v letu. Letos še posebej, saj sem se pri Novi Štifti pozdravljajal s prebujajočo pomladjo, v sveže zelenje odeto pokrajino, ki je po aprilskem deževju pokala v želji, da bi vse na enkrat zacvetelo. V tej čudoviti deželi, vsaj takšna se kaže v sončni luči lepega vremena, pa preko bogatih barvil, listje zapušča drevje in pripravlja zimski počitek.

Kaj od tega je bližje mesecu, ki ga Slovenci radi imenujemo Marijin mesec - šmarnični mesec? To je nepomembno, kajti nebeški Materi Mariji želimo dati najlepše, kar človek premore in to je ljubezen in zaupanje.

Ko se večkrat moja misel pomudi ob čudovitih Marijinih svetiščih raztresenih po domovini od morja Adrijanskega do Panonske ravnice, od Triglava do Kolpe, sem vedno znova prepričan, da je bila ljubezen do Marije v naših prednikih živa in globoka. Izražala se je v odrekanju in pomoči, za čim lepše domovanje Marije. Še z večjo ljubeznijo so ljudje sodelovali na krajih, ki jih je Marija sama izbrala za kraje milosti. Eden takih je tudi Nova Štifta na Dolenjskem.

Leta 2019 bo minilo 600 let od prve pisne omembe Brinovega griča, na katerem je bila kapela z Marijino podobo, ob njej pa je živel puščavnik. Leta 1641 je ob videnju Marije, kmet Matija Furlan, prejel naročilo, naj postavijo Marijino cerkev. Po začetnih zapletih lastnika

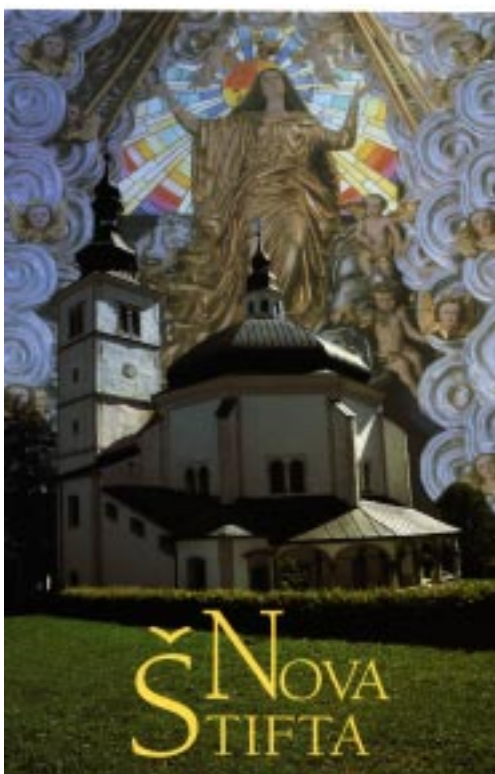

zemlje grofa Kizlja iz Ribnice, so prejeli dovoljenje oglejskega patriarha Marka Gradonice in začeli z gradnjo današnje krasotice. Trideset let je trajala gradnja, nadaljnih dvajset pa, da so dokončali zlate oltarje v delavnici mojstra Scarnosa v Ljubljani. Leta 1718 je cerkev zažarela v vsej lepoti. Ljudje so ves čas gradnje sodelovali s svojim delom in skromnimi sredstvi, saj je nastajala čudovita

cerkev Marijinega vnebovzetja. Prva na slovenskem z ladjo kot dvorano, ki jo pokriva 30 m visoka kupola in svetlo notranjostjo v kateri žarita oltarja sv. Ane in Karmelske Matere božje, s prižnico ob strani. Nebeški sijaj glavnega oltarja označuje sporočilo romarskega kraja, da je Marija dosegla lepoto nebes in ostaja posrednica med Vsemogočnim in našimi prošnjami.

Leta 1780 so v znak spokornega duha ob cerkvi pozidali sv. stopnice s freskami Jezusovega trpljenja in Kalvarijskim oltarjem na vrhu. Anton Postl iz Šentruperta na Dolenjskem je bil mojster fresk. Težka je pot po 28 stopnicah na kolenih, ampak možnost ima obiskovalec, da začuti trpljenje in ponižanje Božjega Sina.

Zunanost cerkve pripravi romarja na vstop v svetišče. Pod arkadami ob cerkvi je prijetna senca in prostor vedritve ob deževnih dneh. Ogromni lipi vsemu okolju dajeta pridih neokrnjene narave in sodelovanja človeških

rok, saj obvladujeta prostor pred cerkvijo s svojo starostjo (360 let) in mogočnostjo (prva s hišico, je največja v Evropi).

Iz cerkvice na Brinovem griču je zrasla čudovita božjepotna cerkev Marijinega vnebovzetja pri Novi Štifti (Neue Stift - nemško = nova ustanova). Ljudje danes romajo iz vseh krajev Slovenije in zamejstva, turisti s celega sveta pa prihajajo občudovati najlepšo cerkev iz 17. stoletja na Slovenskem.

Največ seveda pomeni domačinom. Ribničan je slovel in slovi še danes po lesenih izdelkih, ki jih razvaža in izvaža po vsem svetu. Odhaja in se vrača, vedno s podobo novoštiftarske Marije v srcu. Prepričan sem, da je tudi letošnji maj tam najlepši. Domačini in ljudje od vsepovsod se zbirajo ob Mariji z ljubeznijo in zaupanjem.

Naj to napolnjuje tudi vse vas, ki samo v svojem srcu nosite domovino, jo spoštujete in jo imate radi.

zgodba za dušo

VERO MORAMO ŽIVETI

Rabin in izdelovalec mila sta se sprehajala. Izdelovalec mila je rekel: »Le čemu vera? Poglejte revščino in težave na svetu. Po dva tisoč letih pridiganja o dobroti, resnici in miru po vseh teh letih molitve, pridig in učenja! Če bi bila vera koristna, ne bi bilo toliko zla na svetu!«

Rabin je molčal. Nadaljevala sta pot in opazila otroke, ki so se igrali ob cesti, umazani od blata. Rabin je rekel: »Poglejte te otroke. Pravite, da milo ljudi očisti, ti otroci pa so tako umazani. Čemu torej milo? Ob vsem milu na svetu, so ti otroci umazani.«

Izdelovalec mila je ugovarjal: »Rabi, milo ne more učinkovati, če ga ne uporabljamo!«

»Natanko tako!« je potrdil rabin. »Isto velja za vero: tudi vero moramo 'uporabljati', moramo po njej živeti.«

Pogosto slišimo očitke, da so vere krive napetosti, sporov in vojn na svetu. Ljudje, ki res živijo iz vere, ne povzročajo vojn. Te povzročajo tisti, ki pravijo, da so verni, pa vero zlorablajo le za svoje koristi.

MATI ME JE NAUCILA

To pravzaprav ni bila moja mama, ampak babica ali nona, po primorsko. Vnuki smo ji pravili mati. Potrpežljivo me je učila prvih molitvic, pokazala mi je, kje zacvetijo prvi zvončki, vijolice, šmarnice. V dolgih zimskih večerih nam je brala iz stare, orumenele knjige, v kateri so bile slike angelov, svetnikov, svete Družine, dobrega Boga Očeta...

Ko sem dovolj zrasla, sem smela z njo v župnijsko cerkev. Še danes jo vidim, kako v nedeljskem jutru stoji na hišnem pragu v pražnji obleki, z lepo ruto na glavi in črno mašno knjižico v roki. Stopi do roženkravta, odtrga nekaj lističev, jih pomane med dlanmi in vtakne med platnice.

Mati zakaj ste to naredili?« jo vprašam. Zato, da vedno lepo zadiši, ko odprem knjižico» poteši mojo radovednost. Nežno me prime za roko in pravi: »Otrok moj sedaj pa pojdiva!« sončna nedelja je, ko stopava po vasi in toplo je tudi v najinih srcih. Ko prideva do znamenja, mi reče: »Kako sem te naučila?« Pokrižava se in na glas moliva: «Bog daj, da bi srečno prišli k maši in se srečno vrnili domov.» Pri pokopališču se zopet zaustaviva in rečeva: »usmili se revnih duš v vicah.« Vem, ko bom večja, bom hodila k verouku, ampak že sedaj vem, kdo so verne duše in kaj so vice, saj mi je to s preprostimi besedami povedala mati. Stopava po makadamski cesti, na obeh straneh je kamnit zid, za njim so travniki, polni rož in zelišč. Nekatera rastejo kar iz skromne zemlje v zidu. Mati skoraj vse pozna po imenu. Tega se je naučila v šoli, še največ pa iz starih knjig. Vse oguljene so, ker so vedno na klopi ob štedilniku. Vem, da so ji najbolj pri srcu zdravilne rastline. Zdravile rastline je naučila nabirati in uporabljati tudi mene. »Za vsako bolezen je Bog ustvaril rožico,« mi je neštetokrat povedala. Doma redkokdaj pijemo čaj, kupljen v trgovini. Moji vedno prosijo: »takega skuhaj, kot te ga je naučila kuhati mati!«

Stala sem na koncu njive in klicala: »Mati, mati!« dvignila je že rahlo sključeno postavo in mi pomahala z roko. Iskrice v njenih očeh so mi povedale, da me je vesela. Sklonili sva se in skupaj pulili plevel. »Vedno ga moraš izpuliti s korenino.« Plevel je primerjala s sovraštvom: oboje moraš temeljito izpuljiti, če ne se zaraste. Ljudi imej rada in pomagaj jim, če le moreš.« Govorila mi je tudi o ljubezni in spoštovanju med moškimi in žensko. Tako preprosto, po svoje. Sicer je bila skromno izobrazena, a načitana modra žena. Še veliko lepega bi vam lahko povedala o njej. Njena podoba mi stopi pred oči vedno, ko grem mimo znamenja, pokopališča. In ko grem proti naši njivi, se mi velikokrat zazdi, da se bo zdaj zdaj vzdignila in mi pomahala z roko.

Vida Luin (Ognjišče, maj 2002)

Čestitke najstarejši materi na praznovanju materinskega dneva v Kew, 5. maja 2002, Mariji Barba, stari 92 let.

IMAMO VELIKO MOŽNOSTI ZA DOBRO PRIHODNOST

Gospod nadškof, pogovarjava se na dan Vašega škofovskega posvečenja, ki je bilo pred petimi leti. Prvi večer po Vašem posvečenju Vas je nekdo poklical in protestiral, da on že ni ovca. Se Vam po petih letih bivanja v Sloveniji zdi, da je manj megle v odnosih do Cerkve ali pa ste se Vi že tudi nanjo navadili?

Te dni je Sveta dežela zaznamovana z velikim nasiljem in tudi slovenski škofje ste pozvali k molitvi zanjo. Ni pa še dolgo, kar se je v naši bližini, v naši skupni domovini Jugoslaviji, dogajalo nekaj podobnega. Kakšna so spoznanja, ki ste jih škofje ob nedavnem srečanju v Celju posebej poudarili?

Mislím, da se stanje ni bistveno spremenilo. Čeprav je ljubljansko Barje dodobra izsušeno, je v dušah ljudi še vedno veliko megle. Dosti je tudi v medsebojnih odnosih. Manjka nam sproščenosti, preproste, ponižne samozavesti. Nevidnih spon, ki oklepajo Slovenca, je veliko. Ko pa se teh reši, nemalokrat postane prostak in misli, da je osvobojen. Kar pogledjte nekatere skupine mladih. Pri nas je zelo veliko užaljenih, frustriranih veličin. Ne znamo biti dostojanstveni v skromnih razmerah in ne znamo biti skromni v bogastvu in uspehu.

Slovenska občila so si privoščila več nizkih in vulgarnih udarcev na račun Cerkve in Vas (ponižanje brezjanske podobe, Mladinin poster, karikature). Ali Vas je to potrlo?

V primerih, ki jih naštevate, nedvomno prihaja do izraza tisto grenko dno slovenske duše, tista razžaljenost nemočnih, ki se potrjujejo ob sramotanju svetega. Ob tem se na skrivaj občudujejo in se celo čutijo zmagovalce, v resnici pa le razodevajo svojo praznino in svojo sterilnost. Hvala Bogu so to vendarle majhne skupine. Duhovno ozračje, ki prevladuje med nami, pa jim daje moč in vpliv, ki daleč presega njihovo število. Nikakor ne bi sodil naroda, ki je v svojem jedru pošten, po teh, ki ga tako izkrivljeno predstavljajo.

Med povdarki na srečanju škofov jugovzhodne Evrope v Celju izstopa po mojem misel, da je treba očistiti zgodovinski spomin narodov tega področja. Ni videti zgodovino zgolj kot splet sporov, nasilja, ponižanj in krivic, ampak tudi kot vrsto plodnih stikov in izmenjav med narodi in kulturami, ki so prav tako realni.

Zato smo škofje govorili o zgodovinskih komisijah, ki bi preučile odnose med različnimi narodi kar se da objektivno in mirno, v duhu sprave. Dognanja sprave pa bi počasi prišla v šolske učbenike.

Zadnji mesec svetovni mediji veliko poročajo o razmerah v katoliški Cerkvi v Združenih državah Amerike, kjer se zaradi pedofilskih afer srečujejo s hudimi težavami. Kje vidite vzrok za to?

Najprej naj povem, da je okrog teh afer določena mera zavajanja, kot, da imajo te probleme samo nekateri duhovniki. Pa je statistično dokazano, da takih primerov med duhovniki ni več kot v drugih poklicih. Samo, da se o njih ne piše, o duhovnikih pa. Ni dolgo tega kar sem v La Mondu bral, da je v Franciji nekako 800 afer pred sodiščem, pisalo pa se je o dveh ali treh, kjer so bili vpleteni duhovniki; enkrat tudi o nekem učitelju.

Na vseh srečanjih po župnijah in v mnogih pogovorih za medije ste od začetka svojih nastopov slovenske kristjane pozivali k samozavesti, h krščanskemu ponosu, k premagovanju strahu in k angažiranosti v družbi. Ste tem spodbudam dodali še kakšno novo spoznanje?

Mislim, da je poziv k samozavesti in ponosu zelo potreben za slovenske kristjane, ki se še niso znebili strahu iz preteklosti. Isto velja za angažiranje v javnosti. Nazadnje gre tu za utrjevanje demokracije. Čim več bo ljudi, ki bodo svobodni in samozavestni, ljudi, ki mislijo s svojo glavo in si upajo svoja stališča braniti in jih v javnosti zagovarjati, tem več bo demokracije med nami.

Ob urejanju denacionalizacijskih vprašanj mediji mnogokrat očitajo Cerkvi, da je bogata in, da ji gre le za premoženje. V enem izmed zadnjih pogovorov pa ste omenili, da je finančno stanje dokaj klavrno. Kako ocenjujete to stanje?

Ugotavljam, da župniki živijo zelo skromno, redki lahko zaposlijo gospodinjo. Največkrat si sami kuhajo ali hodijo jest k dobrim ljudem. Da bi si na ravni škofije dovolili kakšen projekt, ni misliti. Za gradnjo potrebnih novih cerkva ni sredstev. Če smo v prejšnjem desetletju nekaj zgradili, je bilo to zaradi pomoči iz tujine. Danes te pomoči ni več. Tudi finančna moč vernikov, povečini preprostih ljudi, pada, medtem, ko si spretneži ustvarjajo

mogočna podjetja, ki neredko podpirajo veri nenaklonjene sile.

Ali je pri vračanju premoženja kaj bolje? Ali imate vtis, da ima država resno voljo to urediti, ali gre za sprenevedanje kot vsa ta leta doslej?

V zadnjem času je čutiti določen premik v pozitivno smer. Po drugi strani so Cerkvi nasprotni krogi povečini izčrpali vsa pravna sredstva, s katerimi so mogli zavračevati vračanje odvzetega premoženja Cerkvi. Ko pa teh sredstev ni več, ne preostane drugega kot izvajati zakon. Mislim, da se počasi bližamo tej točki.

Kaj je tisto kar Vam vzbuja optimizem? Ko gledamo nasilje in terorizem po svetu, nerazumevanje in sovražno razpoloženje do Cerkve pri nas, upadanje rodnosti v slovenskem narodu, bi se nas lahko lotil pesimizem. Kateri so razlogi, da smemo z zaupanjem gledati v prihodnost.

Res sedanji položaj ne daje veliko razlogov za upanje. Pojavi, ki jih naštevate, so, žal realni v svetu in Sloveniji. Toda računati moramo tudi na tisto nepredvidljivo v zgodovini, ki se stalno pojavlja in zaradi česar je zanimiva. Tako ni niti malo gotovo, da bo v Sloveniji določena ideologija na oblasti zopet 50 let ali, da bo Gabrova šola v nedogled krojila usodo mladih slovenskih rodov. Vse to nima nobene obljube večnosti. Pač pa jo ima Cerkev, ki je zidana na Skalo in je sile zla ne bodo premagale.

Hvala za pogovor.

Sposodili smo si del pogovora, ki ga je imel za Družino urednik Franci Petrič, Družina, štev. 15, 14. aprila 2002, stran 9.

Nadškof dr. Franc Rode (drugi z desne) v družbi duhovnikov, planincev in oskrbnika planinskega doma na Kredarici Janka Rekarja (drugi z leve), na Kredarici pod Triglavom, 2515 metrov nadmorske višine. Gospodu nadškofu čestitajo tudi Misli ob obletnici imenovanja za ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita (6.4.1997). Naj Vas še naprej spremlja milostni pogled Marije Pomagaj z Brezij.

Franciškov svetni red - FSR

p. Filip Rupnik

16

SVETA MAŠA (nadaljevanje)

13. Molitev in znamenje miru in sprave

– zaželeli si Kristusov mir in ga tudi živeti.

14. Lomljenje kruha – znamenje, da smo vsi deležni »enega« kruha.

15. Obred pomešanja hostije z Rešnjo krvjo – duhovnik moli: »Ta združitev telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa naj bo vsem, ki ga bomo prejeli, v večno življenje.

16. Obhajilo – Kristus je naša duhovna hrana in pijača. Obhajilo je znamenje edinosti ter večnega življenja.

17. Prošnja po obhajilu – zahvala za prejete Božje darove.

18. Blagoslov – biti blagoslov v vsakdanjem življenju. Kristjan je poslan, da oznanja in prinaša Kristusa v vsakdanje življenje. Po pregledu, kaj pomeni sv. maša in kako naj bi razumeli to obhajanje, se danes ustavimo ob Frančiskovih in Slomškovih spodbudah ter opozorilih v Katekizmu Katoliške Cerkve, ki govori o zakramentu evharistije na straneh od 354 do 376.

FRANČIŠKOVI OPOMINI ZA OBHAJANJE SVETE MAŠE.

- obhajati jo moramo "s čistim srcem in polni spoštovanja do resnične daritve presvetega telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, s svetim in čistim namenom" (2Fp16).

- "vsak človek naj bo v strahu, ves svet naj trepeče in nebo se raduje, kadar je na oltarju v duhovnikovih rokah Kristus, Sin živega Boga" (2Fp33).

- ob mislih na konventualno mašo pravi: "Opominjam in spodbujam v Gospodu, da se v krajih, kjer bivajo bratje, daruje samo ena

maša na dan po obredu svete Cerkve. Če bi pa bilo v kraju več duhovnikov, naj se ostali zaradi zavzetosti za ljubezen zadovoljijo s tem, da so pri maši drugega duhovnika, kajti Gospod Jezus Kristus napolni z milostjo navzoče in odsotne, ki so njega vredni..." (2Fp 38-40).

- "Tudi tiste redovnike je ubila črka, ki nočejo slediti duhu Svetega pisma, marveč želijo bolj poznati samo besede in jih razlagati drugim. Nasprotno pa oživlja duh Svetega pisma tiste, ki nobene črke, ki jo in želijo spoznati, ne pridevajo telesu, marveč vse to z besedo in z zgledom pripisujejo Bogu, najvišjemu Gospodu, kateremu vse pripada vse, kar je dobrega" (FOpomin 7,3-4).

- "Opominjam vse svoje brate in jih spodbujam v Kristusu, naj - kakor le morejo - častijo napisane Božje besede, kjerkoli jih najdejo... Mnogo reči se namreč posvečuje z Božjo besedo in z močjo Kristusovih besed se izvršuje oltarni zakrament" (2Fp 45-47).

- in zakaj toliko svetnikovo spoštovanje duhovnikov? "Gospod mi je dal in mi daje tolikšno vero v duhovnike, ki živijo po uredbi svete rimske Cerkve, in to zaradi njihovega posvečenja... Njim in vsem drugim hočem vedno skazovati spoštovanje, ljubezen in čast kakor svojim gospodarjem. In nočem v njih videti greha, ker prepoznam Božjega Sina v njih in oni samo so moji gospodarji. To delam zato, ker na tem sveto od najvišjega Božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi, to namreč oni prejemajo in samo oni delijo drugim. In hočem te svete skrivnosti nad vse častiti, spoštovati in hraniti na dragocenih krajih" (F.Oporoka 6-11).